

Ένας νεαρός ηλικιωμένος Οδυσσέας

Εκείνα τα χρόνια είχαν έλθει πολλοί μετανάστες από την Βόρεια Ευρώπη και το Ανατολικό μπλοκ που δεν τους ήθελαν οι κομμουνιστές. Από την Φινλανδία, από την Ουγγαρία, από την Πολωνία κλπ. Οι περισσότεροι ήταν μορφωμένοι και καλοί άνθρωποι. Ήταν καλοί μετανάστες. Από Ελλάδα κι Ιταλία δεν έρχονταν τότε. Οι Μαλτέζοι έρχονταν σαν Αγγλοι υπήκοοι γιατί η Μάλτα ήταν αγγλική αποικία.

Μετά από δύο χρόνια πούλησε ο ένας το μερτικό του κι ο άλλος μου ζήτησε να γίνουμε συντάκτοι σε καινούριο μαγαζί. Μετά από δύο χρόνια πούλησε κι ήθελε να πάει στην Ελλάδα. Έκανα κι εγώ δικό μου μαγαζί στο Καμπραμάτα με υγιεινή διατροφή».

Φτωχιά, ορφανή και άπρσιχη

Κάποτε ήλθαν κι ο γάμος και τα παιδιά.

«Ήμουν 29 ετών κι ήταν εποχή να παντρευθώ. Ο πατέρας μου πριν φύγει από την Αίγυπτο με είχε συμβουλεύσει να πάρω γυναίκα φτωχιά, ορφανή και άπρσιχη. Μου το είχε πει γιατί είχε δώσει προίκα. Αυτός που πήρε την αδελφή μου ήταν πλούσιος, μα και πάλι ο πατέρας μου έδωσε προίκα. Του κακοφάνηκε. Μου είπε να παντρευθώ μια φτωχιά, ορφανή και άπρσιχη κι αυτό έκανα. Έφερα εδώ μια κοπέλα που ήξερα από την Αίγυπτο. Ήταν φτωχιά, ήταν ορφανή, την έφερα εδώ. Τότε είχα μαγαζί κι ήταν αφεντικάνα. Μιλούσε αγγλικά, ήταν μορφωμένη. Δεν δυσκολεύτηκε να προσαρμοσθεί αλλά θυμόταν την μάνα της και την αδελφή της και δεν ήταν ευχαριστημένη. Έκλαιγε, όμως ήταν έγκυος. Αν δεν ήταν θα την έστελνα πίσω. Για χατίρι των παιδιών μου (σ.σ. δύο κόρες) έκανα υπομονή για 24 χρόνια. Όμως δεν ήμουν καθόλου ευχαριστημένος κι ήθελα να χωριστώ. Απορώ πως δεν παλάβωσα».

Στην "Βασιλειάδα"

Μετά τον χωρισμό ήλθε μια περίοδος μοναξιάς κι η απόφαση για το μέλλον.

«Βαρέθηκα να ζω μόνος μου κι ένας φίλος με ρώτησε γιατί δεν πάω σε γηροκομείο. Δεν το σκέφτηκα κι ήλθα στην Βασιλειάδα. Μάλιστα, το έχω μετανιώσει που δεν ήλθα νωρίτερα. Ήλθα εδώ πριν από 13 χρόνια. Περνάω καλά από την αρχή. Έκανα φίλους και βοηθώ πολλούς που δεν ξέρουν γράμματα. Και δεν φταίνε αυτοί που δεν ξέρουν γράμματα, ήταν δύσκολες εποχές.

Στην 'Βασιλειάδα' είμαι μια χαρά. Είμαι μόνος, δεν έχω ούτε οικογένεια ούτε συγγενείς. Όμως έχω καλούς φίλους. Και δοξάζω τον θεό γι' αυτό. Αλλά για να έχεις έναν καλό φίλο πρέπει να είσαι κι εσύ καλός φίλος. Δίνουμε εξετάσεις στην ζωή. Αυτά τα πιστοποιητικά που βλέπετε δείχνουν ότι κάτι έκανα και χαίρομαι που μπόρεσα να το κάνω. Και μέχρι σήμερα είμαι εθελοντής. Τους γράφω γράμματα, κάνω αιτήσεις, τους πάω στον γιατρό, τους κάνω τον διερχιμένα στο νοσοκομείο. Περνάω καλά. Το φαγητό είναι καλό, το προσωπικό είναι πεπειραμένο και μας αγαπάει. Μας βλέπουν σαν δικούς τους ανθρώπους, όχι σαν κάτοικους γηροκομείου. Οφείλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στο προσωπικό, Ελληνίδες και μη. Όλες τους μας φροντίζουν πολύ καλά».

Τα εγγόνια

Υπάρχουν δραστηριότητες και ψυχαγωγία μα κι ένα παράπονο.

«Έχουμε ψυχαγωγία. Πηγαίνουμε εκδρομές και περιπάτους. Έρχεται κι ένας καλός άνθρωπος που λέγεται Μανόλης Πολίτης μία φορά την εβδομάδα και μας παίζει μουσική στο πιάνο. Τραγουδάμε όλοι μαζί τραγούδια της εποχής κι είναι ψυχαγωγικό για εμάς. Ας είναι καλά αυτός ο άνθρωπος. Έχουμε κι άλλους φίλους, επισκέπτες, γείτονες, συμπολεμιστές που έρχονται και μας χαϊρεύουν. Το παράπονο των περισσότερων είναι που δεν έρχονται τα παιδιά και τα εγγόνια τους να τους δουν. Τους έβαλαν τηλέφωνο στα δωμάτια και όταν τους παίρνουν τους λένε μόνο 'Hello Mom, hello Dad', κι αυτό ήτανε! Αυτό που δεν μου αρέσει είναι που έρχονται και τους παίρνουν στις 09:30 και τους φέρνουν πίσω στις 11:30 για να φάνε το μεσημεριανό στις 12:00. Γιατί δεν τους κρατάνε να φάνε με τα εγγόνια τους; Αυτό δεν μου αρέσει καθόλου. Κάνουν λάθος και κάνουν κακό στους γέροντες. Οι παππούδες και οι γιαγιάδες ζουν για τα εγγόνια τους. Η εκκλησία μας ας είναι καλά, σκέφτηκε και μας φέρνουν μια φορά το μήνα παιδάκια από το ελληνικό σχολείο, ηλικίας έξι με οχτώ ετών. Έρχονται, λοιπόν, τα πιτσιρικάκια μας τραγουδάνε και μας χορεύουν και μετά πάνε γύρω-γύρω και χαί-

ρετάνε κάθε γέρο. 'Hello παππού, hello γιαγιά!' Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι χαρά έχουν που χαϊδεύουν ένα ξένο παιδί. Νομίζουν ότι χαϊδεύουν το εγγονάκι τους. Αυτό αν το έβλεπαν οι μανάδες θα έφεραν πιο συχνά τα παιδιά τους. Πολύ σπάνια φέρνουν τα εγγόνια. Γιατί; Αυτοκίνητα έχουν. Τόσο busy είναι να έλθουν να πουν μια καλημέρα στους γονείς τους; Όλοι όσοι είναι στο γηροκομείο, και άνδρες και γυναίκες, έκαναν δυο δουλειές. Οι γυναίκες είναι ηρωίδες. Δούλευαν στα εργοστάσια κι έτρεχαν να πάνε στο σπίτι να μαγειρέψουν και να φροντίσουν τα παιδιά τους. Αυτές οι γυναίκες είναι σήμερα γριές και περιμένουν από τα παιδιά τους που τα μεγάλωσαν με θυσίες να έλθουν να τους πουν ένα 'γεια σας'».

Καθημερινότητα

Ας επιστρέψουμε στην καθημερινότητα και τις συνήθειές της.

«Είμαι που λες, Παναγιώτη, 86 ετών νεαρός ηλικιωμένος - μη λες γέρος - και δεν έχω παράπονο, περνάω καλά. Δεν ξέρω να παίζω χαρτιά ή τάβλι. Μου αρέσει να διαβάζω και να παίζω σκάκι κι αυτά κάνω. Ευτυχώς γράφω και διαβάζω και περνώ την ώρα μου κι όταν είμαι στενοχωρημένος ξεχνιέμαι. Μου αρέσει να διαβάζω ιστορικά και πολεμικά βιβλία και τις εφημερίδες. Διαβάζω τον ΚΟΣΜΟ και λέω στους υπόλοιπους που δεν ξέρουν γράμματα τι συμβαίνει».

Τα ράφια της ντουλάπας είναι γεμάτα από φακέλους αλληλογραφίας, καθώς είναι πολύ τακτικός σε αυτό το θέμα. Τιμά πολύ τους συνανθρώπους του.

«Είμαι τυπικός στην αλληλογραφία. Μου το έμαθε ο πατέρας μου όταν ήμουν παιδί. Στέλναμε σε όλους τους συγγενείς ευχές κι έμαθα από μικρό παιδί αυτήν την καλή συνήθεια. Και ο κόσμος το εκτιμά. Γνώρισα καλούς ανθρώπους, δεν έχω παράπονο. Κανένας δεν μου φέρθηκε σκάρτα. Όσους γνώρισα τους διατηρώ φίλους μέχρι σήμερα και τους επισκέπτομαι. Μου αρέσει να κάνω επισκέψεις. Πάω και σε μνημόσυνα, που οι υπόλοιποι δεν το κάνουν. Όταν εκτιμάς έναν άνθρωπο τον εκτιμάς και νεκρό, όχι μόνο ζωντανό. Είμαι απασχολημένος γιατί συχνά έχουμε κηδείες και μνημόσυνα».

Όχι στο Αφγανιστάν

Η ζωή όμως έχει πάντα τις δυσκολίες της.

«Υπάρχουν δυσκολίες γιατί ανέβηκε ο φόρος, το ηλεκτρικό κλπ. Η σύνταξη δεν ανεβαίνει όπως ο πληθωρισμός. Αυτό που έχω να πω είναι ότι η Αυστραλία κάνει άσχημα που λαμβάνει μέρος στον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Τι γυρεύουμε στο Αφγανιστάν; Πόσα κοστίζουν αυτοί οι άνθρωποι εκεί κάτω; Γιατί έχουμε τόσα αεροπλάνα και όπλα; Ποιος θα μας επιτεθεί; Δεν έχουμε σήμερα απειλή. Τα χρήματα που πανε για την Αμυνα νομίζω πως πάνε χαράμι. Ένα μεγάλο ποσοστό θα έπρεπε να διατεθεί για φιλανθρωπικούς σκοπούς και γηροκομεία που δεν υπάρχουν. Για να μπει εδώ στο γηροκομείο είναι 104 που περιμένουν. Στο γηροκομείο μπαίνεις εύκολα αλλά στο γηροκομείο που είναι η πιο μεγάλη ανάγκη έχει πιο μεγάλη σειρά. Πρώτα από όλα υπάρχει έλλειψη προσωπικού, γιατί είναι δύσκολη και βρώμικη δουλειά».

Πρόσκοπος

«Το είχα μεράκι που δεν ήμουν πρόσκοπος στην Αίγυπτο. Ήθελα να γίνω. Στην τάξη μου ήταν όλοι πρόσκοποι. Μου το απαγόρευσε όμως ο πατέρας μου γιατί φοβόταν ότι θα μειωθεί η απόδοσή μου στα μαθήματα. Πήρα όμως βιβλία και διάβαζα. Μου άρεσε. Όταν ιδρύθηκε εδώ ο προσκοπισμός ήμουν από τους πρώτους που βοήθησαν και μέχρι σήμερα βοηθάω. Χαίρομαι που έχουμε αποκτήσει και στο Μπανγκοκ και θα πάμε και στο Μπέλμορ και στο Σάθερλαντ. Έχουμε όμως ανάγκη από αρχηγούς. Νέους, 20-30 ετών. Παιδιά έχουμε, όμως δεν έχουμε αρχηγούς. Θέλουμε νέους που να θέλουν να μάθουν κάτι καλό και να προσφέρουν στα παιδιά. Ο προσκοπισμός είναι καλό πράγμα. Αν ήταν όλοι οι άνθρωποι πρόσκοποι δεν θα είχαμε πολέμους».

Για την Ελλάδα

Κι η εικόνα της σημερινής Ελλάδας, όπως συνεχίζει να φτάνει εδώ στην μακρινή Αυστραλία, όπως την έχει στο μυαλό του ο κ. Πεζάς.

«Η Ελλάδα πάντα ήταν καλή. Βγάζω το καπέλο στον ελληνικό λαό, αλλά το ρουσφέτι, το φακελάκι κι όλα αυτά κατέστρεψαν την Ελλάδα. Δεν φταίει ο ελληνικός λαός, αλλά αυτοί οι κατεργαράιοι που θέλουν διώξιμο. Υπάρχουν μερικοί κατεργαράιοι στην Ελλάδα που εκμεταλλεύονται τον ελληνικό λαό. Αυτοί πρέπει να φύγουν. Χαίρομαι που ο Παπανδρέου δεν χορταεύει. Βάζει ασπληρούς νόμους και χρειάζονται. Στην Ελλάδα υπάρχει γραφειοκρατία γιατί είναι πολλοί αυτοί που δεν κάνουν την δουλειά τους. Αν δεν υπήρχαν όλοι αυτοί οι κατεργαράιοι η Ελλάδα θα ήταν παράδεισος».

Το στερνό όνειρο

Στο τέλος της συζήτησης, το στερνό όνειρο και φιλοδοξία.

«Θέλω να κερδίσω το λαχείο. Έχω μια κόρη στην Αδελάιδα που δεν είναι καλά. Για να την επισκεφθώ είναι 23 ώρες με το τρένο. Το έκανα κι είναι θάνατος. Δεν μπορώ να το κάνω. Τα αεροπλάνα είναι ακριβά. Μετά θέλω να πάω στην Ελλάδα. Έχω κόρη, εγγονό καινούριο που δεν τον έχω δει, έχω αδελφή και πολλά ξαδέλφια. Τους θυμάμαι πάντα, τους στέλνω κάρτες και διατηρούμε επαφή. Ελπίζω να τους ξαναδώ».

